

"Enige dagen na het gesprek, dezelfde kale spreekkamer"

Enige dagen na het gesprek, dezelfde kale spreekkamer, tralies voor de ramen, meubilair dat aan de vloer vast zit geschroefd, plastic drinkbekertjes en bordjes om van te eten, een gecapitonneerde muur. Zijn haar is pas gewassen en gekamd, de jeans schoon. Geen half geloken drugs ogen meer. Een levendige blik. De medicatie is aangeslagen. De dosis al snel verminderd. Hij is rustig. Totaal zichzelf.

"Je hebt gelijk gehad over die elfde dimensie," zegt hij deemoedig. Ik knik bemoedigend.

"Gooi het er maar uit, boy! Vooruit met de geit!" moedig ik hem aan.

"Ik had me vergist. Ik bedoelde niet de elfde dimensie, maar de twaalfde. Ik zat er een kosmos of wat naast. Niet dat het wat uitmaakt, want alles is relatief zoals de Grote Einstein al reeds zei, weet je wel, maar ik blijf bij mijn stelling van Dokter genees uzelve" beweert hij.

"Hoe zit het nu met de trek?" vraag ik.

"Okee, ik wil de hele dag wel een hijs van een joint nemen of iets sterkers voor onder mijn kurk," zegt hij optimistisch.

Ik vraag het op een zo neutraal mogelijke toon want een junk die zegt te willen stoppen is zo zeldzaam als een paarde bloem in de wei in januari.

Hij vertelt dat hij zich niet meer kan concentreren. Hoe hij zijn gedachten niet op een rijtje kan krijgen, dat hij niet kan televisie kijken, lezen, scrabble spelen, laat staan nadenken over zijn nabije toekomst.

"Alles is nu helemaal niets en niets is alles, ik voel niets, ik ben niets, ik wil niets, ik ben een grote nul, dikke lul", zegt hij en slaat zichzelf op de borst.

"Hier! Hier! Hier van binnen zit een groot gat. Het hart is uit de stad geslagen. Een leegte. Door die drugs voelde ik tenminste nog iets, weet je, een constante geilheid, maar nu helemaal niets meer. Ik kan niet eens mijn lul meer omhoog krijgen. Kloten van de bok! Noem je dat soms normaal?"

Terwijl hij de symptomen van zijn ziekte, die schizofrenie heet, op somt, voel ik geen enkel mededogen op wellen. Ik zal hem gaan vertellen wat de naam is van zijn ziekte en dat hij er nooit meer vanaf zal komen. Een oordeel vellen. En dat de medicatie het gat in hem alleen nog maar groter zal maken. De anti psychotica zullen al zijn gevoelens dempen, maar altijd nog beter een gat in je medicatie dan omgekeerd. Menig patiënt is door deze medicijnen aan de drugs geraakt om ten minste nog iets te voelen. Het is een vicieuze cirkel; zonder medicatie komen de wanen en hallucinaties in volle sterkte weer onverbiddelijk terug. Hij staat voor een afschuwelijke keuze: de hel van de psychose of die van de absolute leegte. Een Zen Meester zou er jaloers op zijn. High of Low; de uitersten van de elfde dimensie.

